

[Hans Hansen.]

måttet bøje af for denne stædighed, da vi ikke har kunnet lade grundlovssagen strande på denne uoverensstemmelse.

Det er i henhold til § 2 i det af den højtærede statsminister forelagte forslag til tronfølgelov, at bestemmelsen om den betingede arvefølge indføres. Denne tronfølgelov skal gennemføres så betids, at datoen for dens stadfæstelse kan indsættes i grundlovens § 2. Jeg skal afholde mig fra at komme videre ind på denne sag, da jeg ved, at der fra vort partis side vil blive talt om dette spørgsmål. Jeg vil blot med denne noget reserverede anbefaling tilsige mit partis medvirken til forslaget videre behandling.

Der stod i § 3 i det i folketinget fremsatte forslag til Danmarks Riges grundlov:

„Den lovgivende magt er hos kongen og rigsdagen i forening“, men nu har folketinget vedtaget, at det skal hedde: „hos kongen og folketinget“.

Man har altså ændret navnet „rigsdagen“ til: „folketinget“. Det kan vel ikke siges, at en sådan navneændring hører til de store spørgsmål, men det har været stort nok til at sætte lidenskaberne i bevægelse i det andet høje ting. I folketingets 21 mands udvalg var der 11 for ændringen og 10 imod, men de 11 opnåede en betydelig tilslutning, idet ændringsforslaget vedtoges af folketinget med 85 stemmer. Der vil vel også her i landstinget være delte meninger om, hvorvidt navnet skal være „rigsdagen“ eller „folketinget“, og så må vi ligesom i folketinget afgøre spørgsmålet ved en afstemning. Jeg ved ikke, hvorledes mine gruppefællers stilling er til dette spørgsmål. Om min personlige stilling kan jeg sige, at den ikke er i overensstemmelse med flertallets i folketinget.

Med bestemmelserne i § 15 lovfæster vi parlamentarismen i Danmark. Vi betragter 1901 som året for parlamentarismens indførelse her i landet. Den har i mere end de 50 år været en uskreven lov — et forhold, der forøvrigt også gælder andre lande —, men jeg finder det rigtigt, at man benytter denne lejlighed til at grundlovsfæste parlamentarismen.

I § 19, stk. 3, hedder det:

„Folketinget vælger af sin midte et udenrigspolitisk nævn, med hvilket regeringen rådfører sig forud for enhver beslutning af større udenrigspolitisk række-

vidde. Nærmere regler om det udenrigspolitiske nævn fastsættes ved lov.“

Allerede ved lov af 13. april 1923 vedtoges det, at rigsdagen i hver samling vælger et udenrigspolitisk nævn. De senere års internationale samarbejde har medført, at der er mange flere sager at forhandle i det udenrigspolitiske nævn end tidligere, og jeg anbefaler, at man grundlovsfæster denne bestemmelse.

Medens de foreslåede ændringer til grundloven på mange områder udvider den nye rigsdags myndighedsområde, så bestemmes det i den nye § 20, at denne myndighed på visse betingelser og i henhold til særlig lov kan overlades til internationale sammenslutninger.

Vi har siden den anden verdenskrig for at sikre vort lands frihed og selvstændighed tilsluttet os en række internationale organisationer. Der kan være grund til at henlede opmærksomheden på bilag 7 i forfatningskommissionens betænkning, der gengiver en resolution fra den interparlamentariske unions kongres i Bern sidste sommer. I denne resolution, som den danske delegation stemte for, står der bl. a., at hver enkelt delegation i sit eget land påtager sig at arbejde for tilpasning af de forfatningsmæssige love med det formål at gøre deltagelsen i det internationale samarbejde så effektiv som muligt, både fra det politiske, det økonomiske og det kulturelle synspunkt. Denne tilpasning af vor forfatning sker jo netop ved § 20, stk. 1, der lyder således:

„Beføjelser, som efter denne grundlov tilkommer rigets myndigheder, kan ved lov i nærmere bestemt omfang overlades til mellemfolkelige myndigheder, der er oprettet ved gensidig overenskomst med andre stater til fremme af mellemfolkelig retsorden og samarbejde“.

Jeg finder det rigtigt, at der til et lovforslags vedtagelse i henhold til denne paragraf kræves en betydelig tilslutning i folketinget, og ifølge stk. 2 i § 20 kræves der en tilslutning af fem sjettedele af folketingets medlemmer. Hvis et sådant flertal ikke opnås, men dog flertal for lovforslaget, kan regeringen lade det gå ud til folkeafstemning i henhold til § 42. Jeg synes, det kan være tvivl underkastet, hvorvidt det er rigtigt at sende sådanne lovforslag ud til folkeafstemning. Man må huske, at det aldrig vil være